

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoCsp/79/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120294970
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6120294970.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členov senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom v C. A., B. C. XX, o 5.214,29 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 15.06.2021 č.k. 9Csp/102/2020-300 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania.

N e p r i z n á v a stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia konanie čiastočne, čo do zaplataenia istiny vo výške 270 eur zastavil. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že konanie zastavil čo do zaplataenia istiny 270 eur v súlade s § 144, § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1, 2 C.s.p. po tom, ako žalobca postupne vzal žalobu v tomto rozsahu čiastočne späť z dôvodu čiastočných úhrad zo strany žalovanej.

V zostávajúcej časti nároku rozhodol po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci v zmysle § 52 ods. 1, 4, § 53 ods. 1, 5, ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách majúc za to, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore.

Na zdôvodnenie rozhodnutia uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobcu, pôvodným veriteľom (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalovanou bola uzatvorená úverová zmluva, na základe ktorej bol žalovanej ako dlžníčke poskytnutý spotrebný úver. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že ide o zmluvu formulárovú, vopred pripravenú právnym predchodcom žalobcu, ktorý pri jej uzavretí konal v rámci predmetu svojej činnosti. Žalovaná pri uzavretí zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti, preto uzavrel, že ide o zmluvu spotrebiteľskú.

Pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpil pohľadávku voči žalovanej z predmetnej zmluvy žalobcovi, ktorý túto pohľadávku uplatnil v tomto súdnom konaní. V prvom rade sa preto súd prvej inštancie zaoberal otázkou danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a teda, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky medzi pôvodným veriteľom žalovanej a žalobcom.

Pôvodný veriteľ, ktorý poskytol úver žalovanej t.j. Slovenská sporiteľňa a.s., je bankou, preto okrem ust. § 525 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka aplikoval aj ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Zz., ktoré upravuje špeciálne podmienky, kedy môže dôjsť k postúpeniu pohľadávky bankou (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018). Pre platné postúpenie pohľadávky bankou sa vyžaduje kumulatívne splnenie existencie splatnej pohľadávky, písomnej výzvy banky a následné nepretržité viac ako 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením jeho záväzku voči banke.

Nakoľko k postúpeniu pohľadávky bankou žalobcovi došlo dňa 24.06.2019 t.j. pred konečnou splatnosťou celého úveru, ktorá mala nastať dňom 10.09.2023 skúmal, či zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k platnému zosplatneniu dlžného zostatku úveru v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Zo strany žalobcu bola predložená súdu písomná výzva zo dňa 01.02.2019, ktorou bola žalovaná upozornená z dôvodu riadneho nesplácania úveru na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a tiež oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 06.03.2019. O doručení výzvy zo dňa 01.02.2019 žalobca nepredložil dôkaz, že táto výzva bola žalovanej aj skutočne doručená. Z jeho strany bol predložený súdu len podací hárok, ktorý podľa názoru súdu svedčí o tom, že uvedená výzva bola odoslaná žalovanej na adresu jej pobytu. Ten istý záver sa týka aj výzvy zo dňa 26.03.2019. Pokiaľ žalobca poukazoval na článok 10 bod 10.3 Všeobecných obchodných podmienok predchodcu žalobcu, a to, že písomností doručovaných klientom sa považujú za doručené v poštovom styku v tuzemsku tretí deň po ich odoslaní, na túto fikciu o doručení súd neprihliadal majúc za to, že dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručení len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5/Cdo36/2020). Súd prvej inštancie tak uzavrel, že žalobca nepreukázal, že žalovanej boli bankou doručené výzvy zo dňa 01.02.2019, resp. zpo dňa 26.03.2019 a tiež nepreukázal, že tieto výzvy sa dostali do dispozičnej sféry žalovanej. Dôkazné bremeno o doručení písomností pritom zaťažuje odosielateľa.

Nakoľko pre platné zosplatnenie úveru sa vyžaduje doručenie oboch vyššie uvedených písomností, t.j. výzvy na úhradu dlžných splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, súd mal za to, že v konaní žalobca nepreukázal doručenie týchto písomností žalovanej. Preto zosplatnenie úveru pre nedodržanie podmienok vyplývajúcich z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je potrebné považovať za neplatné v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca nepreukázal, že pred postúpením pohľadávky jeho právny predchodca - banka doručila žalovanej na splatenie jej záväzku výzvu zo dňa 26.03.2019 aspoň 90 dní pred postúpením pohľadávky správneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Nakoľko mal za to, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky žalovanej z predmetnej zmluvy vyvodil, že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný v danom spore. V ďalšom už neposudzoval jednotlivé zákonné náležitosti úverovej zmluvy a nezaoberal sa ani námietkami žalovanej, keď mal za to, že žalobu je z vyššie uvedených dôvodov potrebné zamietnuť.

O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 256 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V časti, v ktorej bolo konanie zastavené o 270 eur vzniklo právo na náhradu trov konania žalobcovi, keďže zastavenie v tejto časti zavinila žalovaná, ktorá uhradila túto sumu po podaní žaloby. Ohľadne zvyšnej časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá vzniklo právo na náhradu trov konania žalovanej. Žalovaná náhradu trov konania neuplatnila a o ne neprejavila ani záujem.

Proti tomuto rozsudku, a to (len) voči jeho zamietajúcej výroku a výroku o trovách konania v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie alebo rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. V odvolaní uviedol, že podľa jeho názoru je nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky vyplývajúce z ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z., a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v omeškaní so splatením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, najneskôr od 10.05.2017, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 24.06.2019, t.j. celkom jednoznačne po nepretržitom omeškaní s plnením čo len časti záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Žalovaná bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj upozoreniami a upomienkami, ktoré konkretizuje. Ide o upozornenie na omeškanie zo dňa 16.01.2017, upozornenie na omeškanie zo dňa 16.01.2017, upozornenie na omeškanie zo dňa 16.05.2017, upomienku zo dňa 25.05.2017, upozornenie na omeškanie zo dňa 18.06.2017, upomienku zo dňa 25.06.2017, upozornenie na omeškanie zo dňa 16.07.2017, upomienku zo dňa 25.07.2017, výzvu zo dňa 21.09.2017, výzvu zo dňa 01.02.2019, výzvu zo dňa 06.03.2019 a výzvu zo dňa 26.03.2019. S poukazom na iné rozhodnutia krajských súdov a platobnú históriu zmluvného účtu má žalobca za to, že doručenie výziev je možné overiť aj z výpisu z úverového účtu, preto zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s prísl. Pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že jeho právny predchodca vykonal nejaký úkon, nemusí osobitne tvrdiť, že jednotlivé výzvy odoslal a dal na poštovú prepravu, nakoľko je to zrejme zo samotného tvrdenia, že voči druhej strane takýto úkon vykonal. Pokiaľ ide o fikciu doručenia pri spotrebiteľských zmluvách, nemožno aplikovať rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/36/2020. Toto rozhodnutie pojednáva o fikcii doručenia pri spotrebiteľských zmluvách, avšak v žiadnom prípade neprikazuje veriteľovi napr. doručovať zásielky výhradne prostredníctvom doručenkou. Podľa názoru žalobcu predložené podacie háčky bez ďalšieho preukazujú doručenie do sféry dispozície žalovanej. Žalovaná bola v súlade s § 526 Občianskeho zákonníka upovedomená o tom, že od doručenia tohto oznámenia je povinná plniť svoj záväzok výlučne postupníkovi - žalobcovi, pričom doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky bolo v konaní preukázané predloženou doručenkou. Závery súdu prvej inštancie sú v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, na ktorú poukazuje a ktoré zastali ten názor, že ani prípadná (domnelá) neplatnosť postúpenia pohľadávky nemá vo vzťahu dlžník - veriteľ (postupník) žiadnu relevanciu ohľadom aktívnej vecnej legitímácie postupníka na uplatňovanie pohľadávky a neplatnosť postúpenia možno riešiť len medzi postupcom a postupníkom, keďže postúpenie pohľadávky nemá okrem zmeny veriteľa pre dlžníka žiadny význam.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla potvrdiť rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny. Nestotožnila sa s názorom žalobcu uvedenom v odvolaní. V prejednávanej veci postupcom bola banka, preto pri rozhodovaní sa musela zohľadniť aj špeciálna úprava postúpenia pohľadávky obsiahnutá v zák. č. 483/2001 Z.z. Stotožnila sa so skutkovými a právnymi dôvodmi súdu prvej inštancie, ktoré považuje za správne.

Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovanej zotrval na svojej odvolacej argumentácii.

Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalobcu zotrvala na svojej doterajšej argumentácii.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 C.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené.

Rozsudok je v napadnutom zamietajúcom výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. §387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 23.11.2022 o 09.30 hod. v poj. miestnosti č. dv. 202/II.p., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 16.11.2022 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

Žalobca v odvolaní namieta odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p., teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom sa nedopustil ani nesprávne procesného postupu, preto odvolací súd rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku ako vecne správny potvrdil.

Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

Žalobca v odvolaní uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa tento náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu dospel k správne záveru, že v danom prípade žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu v spore, keď síce predložil zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 24.06.2019, nepreukázal však splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky z pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu.

Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie je zrejmé, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v danej veci došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu listom zo dňa 06.03.2019, keď vyzval žalovanú k úhrade pohľadávky zo zmluvy vo výške 5.070,66 eur v lehote 15 dní.

Odvolačný súd považuje za správny názor súdu prvej inštancie, ktorý uzavrel, že k zosplatneniu zostatku dlhu môže dôjsť len v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého veriteľ je povinný upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Výzva zo dňa 01.02.2019, predložená zo strany žalobcu, ktorou mala byť žalovaná upozornená na nesplácanie úveru a možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, nebola žalovanej doručená. Žalobca totiž nepredložil dôkaz o tejto skutočnosti. Pokiaľ predložil podací hárok, tento ani podľa názoru odvolacieho súdu nesvedčí o tom, že táto výzva skutočne bola žalovanej doručená, resp. že sa dostala do jej dispozičnej sféry. Bez preukázania tejto skutočnosti nemožno dospieť k záveru, že by v danom prípade boli naplnené podmienky vyžadované ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Preto správne súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca v konaní nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, teda že by na ňo prešlo ním uplatňované právo (nárok) vo vzťahu k žalovanej.

K odvolacej námietke žalobcu, že pri postúpení pohľadávky nie je potrebné skúmať platnosť zmluvy o postúpení, len skutočnosť, či žalovaná bola o postúpení pohľadávky oboznámená, nemôže obstať vzhľadom na spotrebiteľský charakter danej zmluvy a ktorej postúpenie je upravené špeciálne ustanoveniami, na ktoré poukázal aj súd prvej inštancie. Pokiaľ ide o otázku aktívnej vecnej legitímácie, túto súd skúma ex offio, preto sa správne súd prvej inštancie zaoberal otázkou, či v danom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok v zamietajúcom výroku vrátane výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení d § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).